

SOL ^u CAN

fanzin

'ellerin kelepçe
gözlerin zincir'

18.3.08

#8

Dayatmalara dair

1-4 Türkiye Mecburiyetinde Ya..Ya..lar - Cengiz

Sözcüklerimizle yaratımlara dair

5-6 Şiirler - Şafak

Bilincin işleyişine dair

7-8 Hatıra Ormanı - Erkan

Bakışa göre geçişmeye dair

9 Banksy

Akademi-Sokak ilişkisine dair

10-11 Akademi ne kadar etik,ahlaki,vicdani sorumluluk taşır? - Aşkın Yücel

Mekanizmanın İşleyişine dair

12-14 Bir Modern Anti-Kahraman:Tavuk - Ulaş

Dizelere dökülenler

15-16 Hannibal Lecter'in Veda Mektubu - Umut Aroesa

Fotoğraf-Sokak Çalışması

17 - Sosyal Güvensizlik,Neredeler? - Burak,Rad

Gitmeye Dair

18-26 Timur Danış Röportajı

Aşka dair

27 Son Şarkı - Redkitcik

Sonsuzluğa dair

28 Giyotine Giderken - Onursal Yakupoğlu

ve Buğuseptil...

Olabildiğince kendi gündemimizde bize dair olanları birarada tutmaya çalıştık.

19 Ocak 2007'de katledilen Hrant Dink için Adalet Nöbeti tutmaya devam ediyoruz.

7 Ocak 2006 Onursal Yakupoğlu,her intiharda cinayet şüphesi vardır.

Karaşın derler bilmem Karaşınlar giderler karaşın nedir ek!

7 Ekim 1996 Osman Murat Ülke ,unutmadık yanındayız!

Yayındayız!Yazdığımızı yaşıyoruz,yaşadığımızı yazıyoruz!

<http://www.sol-u-can.com>

<http://solucan.biz>

sol_u_can@hotmail.com

Türkiye Mecburiyetinde Ya...ya...lar

Sadece izlemekle yetinenlerin farketmediği, bir de başka bir yerden varoluşlarıyla karşı çıkanların, sürekli konuştuğu bir tarzda yazı bu.Başlığa uygun olmayan, zorunluluk değil, sorumluluk halinde dökülen sözcükler.Sözcüklerin şeyleri kovaladığı şeylerin meylerin olduğu masada, basamakta duranların otomatik kapı çarpmadan önceki "durmak için basınız" düğmesine basmaya çalışırken bir yandanda "ilerleyin arkada boş yer var" diye hep ileriye bakanların geride olduklarını iddia ettikleriyle ilişkilerini açığa vurmaya çalışırken "ya orta kapıdan ya arka kapıdan ineceksin" tercihlerine mecbur bırakılanların, ikiside değil demeye çalışanların durdurduğu yada inmediği toplu taşıma araçlarından bahsediyorum, birde toplu taşıma aracı kullanmayanlar var,konu dışı, yürüyenleri demiyorum yürüyenler bizleriz.

Her ne kadar yazdıklarımızı,söylediklerimizi kısacası ,kısaca sözcüklerimizi sarfederken kendi yarattığımız gündemimizi yaşatmaya çalışsak dahi,bir şekilde medyanın konuştuğu,medya yoluyla insanların diline pelesenk olmuş sözcükler,cümleler,sorular dökülüyor hele birde bilgi,bilişim teknolojilerinin yayıldığı günümüzde,ki bu sözcüklerde kimbilir kaç kez çıktı birilerimizin dağarcığından, olan olaylarla zamanın mod12 'ye göre ölçüldüğü sürelerin birbirine yakın anlarda tepki verişimiz doğal hale geldi.

Medyanın tarihini düşündüğümüzde ise bir yerlerde insanlar gazete basıldıktan belli bir süre sonra,günü açacak şekilde,havadisleri alıyordu.Neyi değiştiriyor anında tepki vermek,hatta her verdiğimiz refleks doğru mu yada refleksler yönlendirilebilir mi?Bir kaç gün sonra öğrenilen havadislere

alıyordu.Neyi değiştiryor anında tepki vermek,hatta her verdiğimiz refleks doğru mu yada refleksler yonlendirilebilir mi?Bir kaç gun sonra oğrenilen havadislere insanlar tepki verince surece etkide bulunmuyorlar mıydı,Paris Komunu oluşurken her gazete gunu gunune mi ulayıyordu insanlara, 1 Mart'ta tezkereyi durduran kalabalık Ankara'da bir gunde mi toplandı,tarihi etkileyen olaylar bir gunde mi oluyor sanıyoruz? Ama guncellik di mi?Kitle iletisim araçlarını yadsımıyorum,bilgi teknolojilerini kullanmayalım demiyorum,lakin sorduğum başka bir soru,bizim gündemimizi belirleyenleri yada sebepleri soruyorum, yada tartişmalarda tarafları oluşturan ilk soruları göz önüne itenleri.Sözcüklerin şeyleri,şeylerin simgeledikleri, simgesel tartişmalar, işte burda soruyorum "Türban yüksek oğrenime girmeli mi,türbana karşı mısın" diye sana sorarlarken örtülü ödeneği hatırlıyormusun, "Kara hareketi yapılması iyi mi sence?" diye sorarlarken susurluk kazasını hatırlıyor musun? Tersane işçileri grevi haberini okurken bergama köyünde ne oluyordu hatırlıyor musun?Yarın petrol fiyatlarından bahsedeceğiz ,yarın bugünkü harekatta ölenleri hatırlayacak mıyız, yoksa bizim için yüksek belirlenimli gündemde , bu gündemin figürleri sadece istatistiklerden,yada televizyonda bir-iki dakika sunulan anaonslardan mı ibaret? Orada sadece figür olanların gündelik acılarını seçim dönemi hariç hatırlayanlar var mı? Veya biz bugün bunları konuşurken yarın konuşacaklarımız bugünden belirlenirken , ne kadar etkiye sahibiz? Sorduğumu netleştirsem acaba kendi konuştuklarımızı seçerken ne kadar seçim hakkına sahibiz? Soruları ironik bir soruyla tamamlarken söylemeye çalıştığım insan kendi konuştuğu konu başlığını bile seçemiyorsa,hayatta yaptıklarımızı hatta reflekslerimizin sağlıklı olduğunu iddia etmemizde ilginç bir tutum.Hele ki bize 'ya orta kapıdan ineksin ya arka kapıdan ineksin' derlerken, türbana karşı değilim,kılık kıyafet serbestliğinden yanayım,çevremde sohbet ettiğim bir türban takan kadın bulunmuyor, beni ilgilendirmiyor kılık kıyafeti insanların,buyursunlar üniversiteye girsinler ben , ataerkil toplum yapısının,aile denen kurumun ergenlik öncesi çocukların tercihlerindeki dayatmalarına karşıyım, türbanı estetik bulmuyorum,ama ergenlik dönemini tamamlamış kadınların tercihlerinede saygı duyuyorum tartişacağım konu bireyin üzerindeki ailenin baskısı veya inanç özgürlüğu kisvesi altındaki emirler ve yasaklarla ne kadar özgür olunabileceği,her akşam alkol alırım az da olsa, kemalizmi faşizme yakın buluyorum,sadece bugünkü durduğu yere bakarak,karşısına konuları ise bir o kadar tutucu ve möuhafazkar buluyorum diyorsak, neresi ilerisi neresi gerisi belli değil, peki ilerleyelim, biz galiba vanlış otobüse binmişiz!

Mustafa Kemal'i ergenlik döneminde sevmemeye başladım, açık ve net ifadesi bu, sevmek mecburiyetinde miyim?Tekrar sorguladım,baştan, hiç bir tarihsel gerekçe de göstermiyorum ,hala da sevdiğim söylenemez, bana neden bu soru soruluyor ki?Mustafa Kemal olmasaydıyla başlayacak tüm cümleleri,tüm soruları yönetsel açıdan yanlış olduğunu düşünmem dolayısıyla reddediyorum,benim tartışmak istediğim konuları seçememem şu soruyu sorduruyor acaba seçebileniniz var mı?Diyorum ki bildiğiniz başka bir toplu taşıma aracı var mı farklı sorular soran?

Halkın maneviyatına saygısızlık mı ediyorum,ben de bu halkın çocuğuyum, askerlik yapmak istemeyenlere inanılmaz saygım var,bu coğrafyadaki ilk vicdani retçi 7 Ekim 1996 Osman Murat Ülke'yi de anarak ifade etmeye çalıştığım askerlik yapıp yapmayacağımıda bilmemem,diyorum ki bu hareket yada yıllardır sürdürülen savaşta ölen arkadaşlarımıza,şehit demezsem terörist mi olurum? Bizim savaşımız değil dersem Bülent Ersoy, cinsel tercihlerinden dolayı ötekileştirilenlerin yanına mı iter bu toplum beni? Halkı askerlikten soğutma suçta insanlarımızın ölmesini isteyen, 10.000 daha veririz Musul'uda ,Kerkük'üde alırsanız diyip kelle sayısını istatistiğe vuran zihniyetin suç olmadığı bir ülkede, toplu taşıma kullanmak isterken biletimizi erken kesmeleri de tesadüf mü 19 Ocak'ta olduğu gibi...

Şimdi benim yazmak istediklerimi mi , yoksa gündemin beni sürüklediğini ifade ederek, yine gündemi belirleyenlerin sorduğu sorulara verebileceğim olası cevapları mı yazdım,galiba toplu taşıma kullanamayacağız,verdiğimiz cevaplar ya...ya... kalıbının dışındaysa,biz yayayız,yürüyoruz ve sanıyorum ki bağımsız medya mümkün!

Yaşadıklarını yazan,yazdıklarını yaşayan insanlar ,birlikte,birarada,beraber!

Yazdıklarınız,çizdikleriniz,tasarımlarınız,fotoğraflarınız paylaşılır!

banksy

4

-okyanusta kaybolan kaybeden çelebiye-

karabatak dalgınlılığında
bakakaldın yüzüme dalgasız, durgun
sorgularının çıkmazlarında
sıkışmış kaldırım taşlarının arasında kum
sokaklarının çıkmazında
bata çıka yürürken
sıkışmıştı tane tane
kundurana dolan kumlar
kara kum çıkmaz bataklıktan*

*kırılce kirli olan kumlar değildir

-anofel cinsi sivrisineklerin dişillerine-

kamusal alanda alınan
kanlar kadar negatifti ay
kızıl tırnak içinde ay
eşit midir pıhtılaşan günbatımında
annesinin elinden tutmuş çocuklar?
bir kutu meyvesuyuna sattım
davletlü drakulaya alyuvarlarımdan*

*hemşire ise sevgilisini beklemekteydi haldun taner'in önünde

-anofel cinsi sivrisineklerin dişillerine-

kamusal alanda alınan
kanlar kadar negatifti ay
kızıl tırnak içinde ay
eşit midir pıhtılaşan günbatımında
annesinin elinden tutmuş çocuklar?
bir kutu meyvesuyuna sattım
davletlü drakulaya alyuvarlarımdan*
*hemşire ise sevgilisini beklemekteydi haldun taner'in önünde

-resimli çağdaş çocuk romanlarına-

modern bir sinekli bakkal gibi
hapsolmuşken bir süpermarketin rafına
bir ebeveyn ucuz bularak attı beni
sepetindeki korn fleyksin yanına
hata verdi kasada barkodum
sponsor olana dek bir günlük gazete
sürünecek kelimelerim ulaşamadan böylelikle
kapıcı çocuklarının rüyalarına*
*rıza efendi'ye iki ekmek bir süt bir de korn fleyks siparişi verdi
fenerbahçe'de oturan emekli generalin papağanı

-alamancı yare yaz tatilinde-
kalbur üstünde üstündün benden
nietzsche fiilleri çekmişim filozofların cebinden
ben din kin dar beynimde
kin der di ki sürpriz yapacaktın
yumurta mı tavuk mu
yumurtavuk muydu
altından kalkamayan altının*?
*çözumsuz borsa senetli borçlar kumpanyasından kotarılmıştır

-boş bir sinema salonundaki zanlıya-

ürperen bir killer(katil) nefesi kadar sessizdim
altyazının arasında tashih kadar masumdum ki
hatasız bir fragmanın
hızım zamanın karesinin çarpımıydı yüz­süz bir yılın
ödül aldım beklerken
katilin ismini
-the end-*
*son gösterimdi

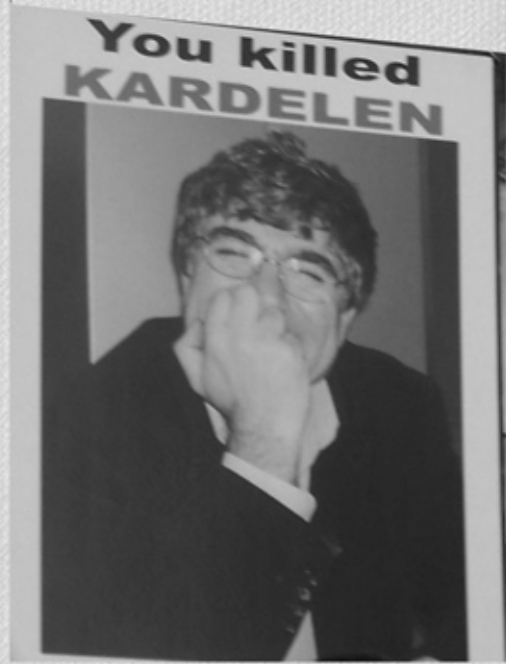
Hatıra Ormanı

Solucafi

ErkG

erkanguner@hotmail.co.uk

Yirmi8eKim0aLtI

Bilinç ormana benzer. Yaşanan, anlamlandırılan her şey ağaçtadır. Kimi zaman bir yaprak; kimi zaman hayattaki güçlü bir değişimi ve yeni yaşantılara, anlamlara uzanan bir dalı sembolize eder.

Kapıyı çarptım ve çıktım. Sarı yapraklı kızıl çizgiler yere saçıldı. Ardımda müthiş bir trafik bırakmıştım. Yükseklikten bunaldım ve uçmamak üzere bıraktım kendimi. İçine daldığım suyun bu kadar yumuşak olması, düşüşümü korkunç derecede uzattı. Zar zor bir dala tutundum ve ayaklarım çıplakken daha insaniydi. Mide bulantısı veren siren sesleri ve düdükler kanatlarımı ağırlaştırdı. Yürümeye başladım ve sonra sıçramaya, mistik bir ezgi eşliğinde.

Sigaramı söndürdüğümde her şey bitmişti. Parmaklarım ölü filtreye sımsıkı tutunmuş, ses kesilmiş ve görüntü donmuştu. Sol yanağıma yediğim tokat yeni bir hareket tarzı doğurdu evrende ve her şeyde. Nereye gidersem gideyim yolumun kenarında bana -her zaman- eşlik eden o kızıl yapraklı sarı çizgiler bu defa yoktu. Küfür ettim geçmişine her şeyin. Her yerin tabanına ve her duyunun tavanına; küfrettim ve ardından sıçramaya başladım. Mavi bir kayıkta -ki tek kürekliydi- yarı baygın uyandım. Ay elinden geldiğince ışık veriyordu karanlığıma. Issız bir eve girdim. Kapının ardına atılmış zarflara bakmadım bile. Musluğu açar açmaz müthiş bir yağmur başladı. Üzerimdeki kuru iş kıyafetlerimle ıslanmayı göze alamadım. Musluğu kapadım ve soyundum. Kayalıklara uzanıp güneşe sarıldım. Sırılsıklam uyandım. Sımsıkı avucumda bir akrep ölü bir insan gibi yatıyordu. Avucumdan ölü akrebe mezar yaptım ve orada bıraktım. Sersemlemiştim, şarkı bile söyleyemiyordum. Güneş neden hep tepede ve ay neden sürekli daireler çiziyor etrafımda. Kimi zaman nefes alamıyorum, doktorların henüz bilmediği bir astımım var. İyileşmek için her hafta 10bin kulaçlık mesafeyi yürüyorum.

-bu dünyada doyurulmamış açlıktan nefret ediyorum. Aklınıza gelebilecek her türlü açlık! Kürsülerden nefret ediyorum ve yükselmek için kürsülere aç insanlardan-

Tatlı meyvelerle dolu sepete uzandım ve kapı kolunu çevirip içeri girdim. Dışarıdaki kavgayı içerideki TV den seyreden insanların arasında yüzdüm. Zıpkınım yoktu ve çok açtım. Çiğ ruhlarını pişirmeden yedim. Her şeyi düşleyebiliyordum ancak birkaçını yaşayabiliyordum. Filtreyi bıraktım. Halı kirliydi, yatak dağılmış, sular etrafa saçılmıştı. Tencerenin kapağını kaldırdım hasretle taşan kendimi gördüm. Yere serildim. Sürüne sürüne bir dağın yamacına geldim. ^^Yankılanan sesim olmasın?^^ Bu çölde bütün kumlar birbirine karışmış. Altın sarısı bir ip çıkageldi, kıvrıla kıvrıla. Daha önce hiç duymadığım ve duyduktan sonra hatırlamadığım bir şeyler söyledi. Çok korkmuştum, hemen koşmaya başladım. Ceplerimden düşenlere aldırış etmedim. Koştum ve sürekli koştum. Nereye gidersem gideyim yol kenarında bana eşlik eden gelinciklerden hiçbir iz yoktu. Durdum. Bu yol benim yolum değil! Daha önce hiç yürümemiş ya da yaşamamış değilim! Hepinize kızıyorum (hepinize kızgınım) Tek kürekle aşabildiğim kadarını aştım denizin. Ama deniz yuvarlaktır. Ne başı vardır ne de sonu. Bildiklerim hep benim bildiklerim.

Akademi ne kadar etik,vicdani, ahlaki sorumluluk taşıyabilir?

Akademiler bilimin,felsefenin,bilgiye yoğunlaşıp yalnızca öğretimin,öğrenimin olduğu yerler değil hayata dair fikir edindiğimiz düşündüklerimizi yada bilgiye dair edindiklerimizi paylaşırken hayatımızda da görmek istediğimiz üniversitede kazanılanın yalnız piyasaya çalışan yetiştirmek değil bütün hayatıyla fikirlerini yaşamda,piyasada,sokakta, bütünün parçalarında görebilmenin insanda olduğu yer olarak kurumsallığının dışında düşünülmesinin derdimiz olduğunu düşünüyorum.

Üniversitede geçirilen yıllar bir kağıdın üzerinde toplanmış not ortalamalarının yada sunulan sosyal faaliyetlerden insanın ne kadar yararlandığıyla değil, nasıl bir insan olduğunu,olacağını belirlediği fikirlerini hayatla bütünleştirdiğiyle ilgilidir.

Üniversiteyi kurum olarak algılayanlar,kurumun belirlediği kültürel atmosfer dışında varolamıyorlar, sunulanları reddetmeden bunun yanında hepsini kabul etmeden,verilenlerin dışında hayatında sorumluluk hissedemeyenler,akademinin hayattan,sokaktan,eylemden yalıtılmış olmaması gerektiğini düşünenler ,bilgilerini emeğiyle yoğurmak isteyenler, öğrendiklerinin karşılığını hayatta görmek isteyenler, sokaktaki varoluşunu yitirmek istemeyenler,asosyal,apolitik olmak istemeyenler, ya akademiyle karşı karşıya geliyorlar, buradaki çatışmadan ya kültürel atmosferin baskısıyla sokaktaki varoluşlarını yitirip, insan pazarında alınıp satılan meta haline getiriliyorlar, yada 'köyüne dön','git orda oku o zaman','akademiden kovarız seni' gibi fikirlerin ünleme dönüşmüş halleriyle karşı karşıya bırakılıp, kendini ya akademiden ya sokaktan vazgeçme konusunda tercih yapmak zorunda olduğunu düşünürken buluyorlar,Olağan şekilde tercihlerini değişim değeri,piyasadan yana kullanıp akademiye tercih edip,geçmişlerini,sokaktaki varoluşlarını nostalji olarak akıllarında yaşatıyorlar bunun dışında ise buradaki baskıdan dolayı sokaktaki varoluşu tercih edip, yine burada sunulan tercihlerden birisine yönelmiş oluyorlar, ikinci tercihdeki ise 'kovulmadım,ben kendim gittim' draması olarak gözüküyor, üçüncü yol ise hem akademiye varlığını sürdürüp hem de sokaktaki varoluşunu yitirmeye çalışmaktır,bu yolu tercih edenler ise akademiye kültürel atmosferin yalıtımıyla uğraşmak zorunda bırakılıyorlar,üçüncü yolu tercih edenler mücadelelerini eylemle bütünleştirmeye çalışırken sürekli zihinsel bir mücadele halinde olmak durumunda kalanlara yalıtım sokaktaki insanlar tarafından değil üniversitedeki geçmişlerini sadece geldikleri yeri bildiklerini iddia edenler tarafından 'geldiğin yeri bil yeter' ünlemiyle yapılıyor.Oysaki üçüncü yol ahlaki,etik,vicdanı sorumluluklarını kaybetmeyenlerin bulunduğu yer, diğer ikisininse ne kadar karşıt olarak gözüksede form olarak birini tercih etmeye zorladıkları için iki tercih de eylemi,sorumluluğu içinde yaşatmadığı için birbirinden faydalanırlar,tartışmanın,tercihin ayırımında 'ya ordasından ya burda' ünlemiyle insanları bu eksenden dahil olmadıkları bir tartışmaya, bir tercihe zorladıklarından dolayı, üçüncü yolu tercih edenler sokaktaki varoluşlarını,eylemlerini sürdürürken diğer iki tercihin birbirinden beslenmesi dolayısıyla,yalıtılmaya çalışılmaktadır.

Hayatımızı kendi ellerimize almak ,kendi tercihlerimizi oluşturmak için mücadele ediyoruz, yıllardır kurumsal atmosferin belirlediği iki tercih ister türban konusunda laik-anti laik,muhafazkarlık-kemalizm ekseninde ister kürt sorunu konusunda birbirinden faydalanmaktadır,bu eksenden tartışmaya katılmadığımız halde yıllardır şiddet kullanmayan sol muhalefetin karşısına dayatılan tercih mekanizmasına karşı, ahlaki,etik,vicdanı sorumluluklarımızı zihinsel mücadelelerimizle bütünleştirip üçüncü yolu tercih ediyoruz.

Bir anti Modern Kahraman; Tavuk

1.BÖLÜM

İsmail o sabah her sabahki gibi gene sabah olmuştu. Ve yarın gene sabah alacaktı. Ama yarın olması için (ki yarın olmadan sabah olamazdı) önce gece olması gerekiyordu. Bu zorundalık şüphesiz bir teknik durumdu ama bu ilginin insana evrensel bir yasa gibi gelmesi, bir zamanlar dünyanın yuvarlaklığı tartışması (ki ne kadar gerçekten yaşanmış olduğu pek de belli değildi onun için) konusuna benzetilebilecek olsa bile; İsmail bunların hiçbirini düşünmedi. Ne düşündüğünü ben nereden bileyim.

İsmail bu sabah da her sabahki gibi tavukçuda çalışıyordu. Sadece sabahları çalışmıyordu. Aslında sabahları çalışmıyordu. İşe 9 gibi gidiyordu. Neyse. (ızdırıp çektiiren espiri anlayışı yoktu İsmailin) İsmail Tavukçuda tavuk kellesi uçurma işi yapıyordu. İsmail bu gidişle işe gidemeyeceğinden korkarak işe gitti. Yine tavukların kellesini uçuruyordu ki...

** Durun Makinaları Durdurun Hayıııııııııı. Diyen bir haykırış duydu.

Panikleyerek makinayı durdurdu. Ne olmuştu, bağıran kimdi? İsmailin, bağıranın, ayaklarından makinanın çengellerine asılmış ve az kalsın birazdan kellesini uçuracak olan hızla dönen ve kanların süzüldüğü çelik yuvarlak bıçağa dehşet içinde bakan bir tavuk olduğunu anlaması uzun sürmedi.

"Aman tanrım nasıl olur da bir tavuk konuşabilir" gibi sıradan şaşkınlık ve hayretlere ya da "yoksa delirdim" mi gibi abukluklara kapılmadan bu durumu sakinlik ve bilgelikle kabulleniverdi ismail. Hatta "vay be ne kadar da sakin ve akıllıca karşıladım bu durumu, afferim bana " diye bile düşünmedi. Ne düşündü bilemiyoruz tabi. Tabi ne düşünmediğini de bilemiyoruz ama laf işte bizimkiler. Aslında bi bok bilmiyoruz; hepsini düşük rakımlı bi yerimizden sallıyoruz. Tabi oturur pozisyonda iken. Ayağa kalkınca rakımı biraz yükseliyor.

Neyse ,efendime söylüyeyim, İsmail, hala dehşet içinde haykıran ve çırpanan onca tavuğun içinde sakinleşmiş ama oldukça şaşırılmış olan tavuğu seçti. Tavuk da ona bakıyordu. Göz göze geldiler. İsmail bu anlamlı bakışların yavaş yavaş içine dalarak, kendi aklının ta derinliklerinde tavuğun sesini duydu.

** Beni duyuyor musun gerçekten? Makinayı durdurdun ve şimdi de bana bakıyorsun. Siz insanlar gerçekten akıllı mısınız yoksa. Yoksa sen konuşabiliyor musun?

İsmail, cevap vermeden büyük bir sakinlik ve şefkatle tavuğu ayaklarından kavrayarak çengelden indirdi ve yere koyarak kendisi de önünde diz çöktü. ve "Merhaba" dedi. Tavuk da bu mucuzevi duruma İsmailin bu öküz sakinliğindeki yaklaşımından afallayarak yarım gagayla bir "merhaba diyebildi" ve o anda kafasında Zülfü Livanelinin "bir merhaba gönder, el oğlu duyar kardeşin duymaz" gibi sözleri olan ama tam hatırlayamadığı bir parçanın eşliğinde ve sarı kadifeden elbiseler içinde açık mor bir sahnede dans eden atletik buzağılarla dolu bir imge belirdiyse de bu imgeyi saçmalığı nedeniyle tam kavrayamadı ve hemen unuttu, hatırında sadece, ancak yıllar boyu sürececek hipnoz ve telkin seanslarıyla zorlanırsa hatırlayabileceği, o kadifelerin ilginç sarı rengi kaldı. Ama büyük ihtimalle yanlış olarak kaldı ve bu ilginçliği kırmızının bir tonu olarak hatırlayabilecekti.

Bu andan sonra tavuk, adamın bu "anormal?" davranışlarından işkillenerek, durumun gerçeküstülüğünü bir kenara bırakıp, kendisine neler yapabileceğini kestirmeye çalıştı. Ancak belki de hangi kenara bıraktığını hiç düşünmedi. Eğer düşüncelerin kafasında bir "yer" i olsa bile onu hatırlamak için bu "yer" in diğer yerlere göre ne tarafta olduğunu bilmesine gerek yoktu ya da bu benzetmede "taraf" için de bir düşüncenin diğer düşüncelerle konstrüksiyonlarındaki ortak elemana denk düşebileceğini düşünmedi; adamın aklına girerek, kendisine neler yapabileceği ihtimallerine yoğunlaşmaya çalıştı.

İsmail'in gözlerine bakarken düşünceleri daha bir analitik, materyalist hale gelmeye başladı ve birden kendi iç dünyasından koparak, tüm nesnelere pratikte anlamlandırıldığı, sertlikleri, ağırlıkları, renkleri gibi nitelikleri ve bu niteliklerinin değerleri ile anlamlandırıldığı bir evrenin içinde diğer herşey gibi ama onlardan biraz farklı bir nesne gibi, düşünen, hareket eden, hisseden ama yine de bir nesne gibi buluverdi kendisini. Ve işte böylelikle İsmail için anlamını kavrayıverdi; "acayip bir yemek". Ve yine aynı anda her ne kadar, bu kadar, materyalist bir dünyadaki pratik düşüncelere yabancı olsa da hemencecik, kendisinin sonunda tümünden özgürlüğüne kavuştuğu bir sonu temel alarak, İsmail' in olası kişiliği, ihtiyaçları, eğilimleri ve içine girdiği olağandışı durumun, inançlarına, kültürel kimliğine bağlı olarak doğuracağı etkiler gibi şartların , ilerde yaşayacak olduğu olayları algılayışı ile ortaya çıkacak zihin sürecinden sonra davranışlarını oluşturacağı, bu sayede İsmail in iç etkileşimlerine müdahil olabileceği ve ortaya çıkacak olayların ihtimallerini göz önünde bulundurarak kabaca bir plan yaptı. Bu planı netleştirmekten de çekindi ve her olasılığa az yavda çok uygun olabilecek davranışlarda bulunmaya karar verdi ama o anda yine de hiçbirşey yapamayarak öylece donakaldı.

İsmail, öyle pek parlak birisi değildi ve bu kritik anda ne yapması gerektiğini düşünmek gibi bir derdi falan da yoktu. Bir yandan ,bir tavuğun akıllı olması, duygu ve düşüncelerinin olmasına rağmen onları yediğimizi hatta kendisinin o güne kadar bu canlılardan binlercesinin canına bizzat kıymış olmasının kendisinde yarattığı suçluluk duygusunu sorgulamaya çalışıyor, bir yandan da bir tavukla nasıl böylesine güçlü bir empati kurabildiğini, bunu diğer tavuklar ya da hayvanlarla kurup kuramayacağını, bu yeteneğin başka insanlarda da olup olmadığını, Süleyman peygamberi düşünüyordu. Hatta bazen de aklına bunları düşünmeyi bırakıp tekrar tavuğun gözlerine dalarak bu sıradışı maceraya kaldığı yerden devam etmesi fikri geliyordu. Ama bir insanın bir yandan bir fikri düşünürken aynı anda diğer yandan başka bir fikri düşünmesi gibi birşeyin olup olamayacağı, bu yanların hangi yanlar olduğu gibi sorular gelmedi İsmail in aklına .Tavuk içinse İsmailin aklından bunların geçmeyeceği "hiçbişekilde bilinemez" di ama ismailin aklından geçen herşey tavuğun dünyasında bir güneş gibi ayandı.

Tavukların dünyasında iki akıl arasındaki ayrım neredeyse yok gibidir. Birbirlerinden hiçbirşey gizleyemezler. Bir tavuğun aklındaki düşünce her tavuğun aklında da vardır. Bir düşünce tüm tavuklar tarafından aynı anda sorgulanmış ve kabul ya da reddedilmiş gibidir. Tavuklar varoluşlarının bu kendiliğindenliğinde tanrının melekleri gibi yalın bir hayat yaşarlar. İşte tavuk dünyasında bir davranış da bu düşüncelere bu yüzden tamamıyla uyar. İki horozun kavgası bile en meşru ve en doğaldır. Bunun için de çok güzel bir davranıştır. Onların doğası budur ve "olağan" olan bu herşey tanrının isteğidir. Ve işte şimdi de bu doğal sosyal bilinç İsmail ile aralarında da oluşmuştu.

Tavuk için de İsmail için de sanki ezelden beri süregelen ve ebede kadar sürecek olan bu neredeyse trans halindeki bekleyişten, ikisini de bir bağırış uyandırırverdi.

****Bandı kim durdurdu?**

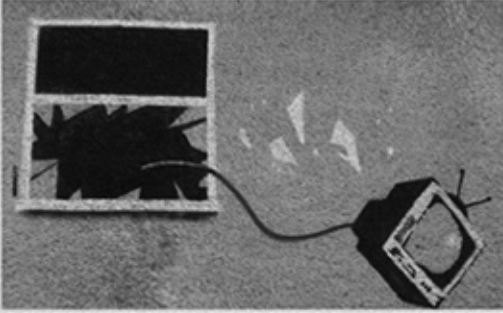
İşte İsmail bu anda kendisine doğru gelmekte olan işçibaşına bu acaip durumu normal gibi görülmesini sağlayabilecek bir sürü yalan ve uydurma anlatsa bile bu "altın yumurtlayan tavuğun" canını kurtaramayabileceğini ve olayların kendi kontrolünden çıkabileceğini bildiğinden tavuğun da gözlerine birkez bakıp onun da bunu dilediğini anlayarak koltuğunun altına aldığı gibi çıkış kapısına doğru koşmaya başladı.

hannibal lecter'in veda mektubu

derileriyle altüst olmuş heyecan sığınakları taşırırken, son düelloda tetiğe basmaktan çekinen bir yağmur kadar uzağım şimdi bu bulunduğum noktadan eş güdümlü sonsuz çürük parçalarına, çürük dolgularına.

ortaçağ'a ait bir tirat sakınıyorum dudaklarımda. her an taşabilecek, taşıdığı an gökyüzünü kendi sıhhatinden edebilecek bir tirat bu; adı esrar, dibi eğri bir tirat; atsam hani, shakespeare uzanıp ölçek trajediyi bedenle, ben eğilip alnından öpeceğim sevgilim ed gein'i, iyi kal diyeceğim, iyi kal, ölülerle donuklaştığın mezbaha bedeninin içinde!

Jessica son zamanlarda evin içindeki eşyalarla meşgul. yattığım odanın duvarına renkleri akarken suskunlaşan bir ırmağın sade ölgünlüğünü barındıran bir tablo asmış; dikkatle baktım, gözlüklerimi taktım; altında küçücük puntolarla `dante' yazıyor. bir de altında `beatrice' adında birine, sanırım kadın olmalı, anlam veremediğim bir not; yüzdeki element kayıp, yüzdeki ifade kayıp, bir dizayn ortasında karmaşaya ait oluyor ve sonra eşyalara hafif hafif dokunup onları anlamaya çalışıyorum. sanırım, adım `durum.'

hayat elementi kayıp bir nesne bulunduruyorum
yüzüğümdeki gizli bölmede. adımı soranlara
`kurum' diyorum, anlayamıyorlar.

en son yediğim beynin hazım problemini yaşıyorum
belki de, bunu derhal birileriyle konuşmam gerekli.

veda, diyorum; tek kişilik bir lokanta hayali,
sandalyesinde bir masa oturmakta olan!

veda diyorum ki tanrı'nın cam kenarı
ağlaya ağlaya gezegenleri saydığı

Rad

Söyleşi

Kendinizi seyyah olarak tanımlıyorsunuz,seyyah olmaya,seyahat etmeye ne zaman başladınız?

Ben biraz tersten,değişik bir şey yaşıyorum.Ordan başlayayım.Anlatma ihtiyacı duyduğum bir şey var, bir sene önce bu zamanlar bu soruyu sorsaydın ben o zamanlar gitmeye hazırlanıyordum,gittim de sanırım.Bir seyahata çıktım ondan sonra tekrar İstanbul'a döndüm.Yine de benim anladığım anlamda bir seyahattir.Gitmek ti yani.Beni bırakmıştı bu şehir.Terkedilmiştim aslında.Sonunda gitmeye karar vermiştim.Göçte gitmeyle alakalı,turizmde farklı olarak zorunlu koşullarda gitmek,buna göç deniyor.Hayatım,geriye doğru baktığımız zaman,annem hep denk toplamış,denkleri dikmiş.Babam doktordu.Rize'ye ilk geldiğimiz günü hatırlıyorum.Sonra sık sık bu denk toplanmış.En sonunda İstanbul'a gelmemiz 70'te,bittiğini zannetmiş göçün oysaki İstanbul'a aile gelmek için uğraşmış,İstanbul'a gelişimiz bizim aile için tam dağılış olmuş.İki abim daha sonra biri Kanada'da biri Almanya'da yaşıyor.Sonuçta annem gelmiş.Bende bu hayatın içinde ,bu yerleşik hayata bir türlü ayak uyduramayarak devamlı gitmişim,o evden gitmişim.O günlerde özellikle yerleşiklikle ilgili,35 sene önceki büyük gelişle ilgili,ailemin son göçüyle ilgili, bir süre daha bunu yaşayabilirim ama her anda bitebilir gibi bir psikoloji,gerçeklik içerisindeyim.Bu şunu gerektiriyor bırakıp gide-memek bir yere.Ama her anda gidiyormuş gibi durmak bir karmaşa yaratıyor bende.Bir teklifte vadi dağlara yürümek,bende gittim dağlara, şimdi proje diyorlar 4 y yürüdüm Ege'de bir sürü patika yürüdüm.4 aydan sonrada buraya bir daha geldim.Garip bir şekilde .Bugüne kadar İstanbul'dan gitmekle ,üzerine kurarken,İstanbul'dan kaç planları düzenlerken,ki bunlar hep organize turistik turlardı,yıllarca bu böyle gitti.İşte İstanbul'u çevreleyen beton kuşaklar,yollar asfaltlar,İstanbul'dan çıkmak mümkün olmadığından,İstanbul bir esir şehir,esir şehir olduğu üzerinden giderken birden bire ben burada işte 20 sene süren yerleşikliğin,bu arada hayatımda ilginç bir 20 yıllık Karaköy hayatım oldu,buradanda hep gittim,bu yeni durumda İstanbul benim için yeni olanaklar keşfettirdi,keşfetmek

değilde yeni bir İstanbul buldum,gitme nedenim kalmadı gibi oldu,bunu yine söyleyeyim ,her anda giderim, o olanak her anda bitebilir işte bu ekolojik pazardan bahsediyorum cumartesi günü burada ,pazar günü Bursa'da,işte kabak keserek kabak satarak,kabağın envai çeşidiyle ilgilenerak çekirdeğinden kabuğuna kadar geyük koyarak ,işte orda 3-5 kuruş harçlık çıkartıp hayatı idame ettirerek,bir 6 ay yaşamışım bunu şimdi fark ediyorum.Cumartesi sabahı kalktım oğlumla gittim pazara ,kabağı kestim,doğradım,şimdi bitti mesela o,geçen hafta itibariyle yine ordan bir takım arayış içerisindeydim bu bana korku,dinginlik,hayal kurma şeyi veriyor,imkan veriyor,imkansızlık veriyor.Devamlı'da bir yer var.İstanbul'da naparsın kafeye gidersen, biri seni tanıyorsa güzel,tanımiyorsa oturursun,çay içer tekrar dönersin.Bunu fazla yapıp yaşayamazsın,bu şekilde gitmen gerekir ama bu şimdi gidecek bir yer var,köy gibi bir şey, gitmek imkanı da veriyor alıyorsun,temiz yiyorsun.İyi vakit geçiriyor,hiçbirşeye tercih etmem oğlumun orda geçirdiği zamanı,futbolda oynuyor,masa tenisi imkanıda,sana bir şeyler yaratma imkanı veriyor,Pazar tezgahından masa tenisi masası olmaz ama oynanıyor ama çocuk orda geçen sene iki raket bir top ortayada bir kitap file yerine,saatlerini geçirebiliyor,bir topla saatlerini geçirebiliyor, işte geçen hafta 'baba' dedi 'zaman nasıl geçti anlayamadım' dedi.Sabah 7 de geliyor akşam 5 'e kadar olan zamandan bahsediyoruz.Bir çocuk için bu çok önemli baba olarak benim içinde önemli bütün bunların toplamında,burada bir habitat oluşmuş bu her an bitebilir,burası Türkiye,ben her an ışıktan kaçtığım,perdeleri kapadığım,karanlık odalarımaya dönüp birgün ordan sırt çantasını alıp çıkabilirim ,ama terside olabilir.

Algıladığım kadarıyla seyahati,uzun yol serüveni olarak değil,gitmek olarak,gidişler olarak tanımladınız.Zorunlu göç halleri,yaşadığımız hayat bir yerden bir yere bizi gitmeye itiyor,yaşadığımız hayatın bizi gitmeye zorlaması hakkında ne düşünüyorsunuz?

Göç zorunluluğu içeren bir şey,Kimse yaşadığı yerde hava,su,toprak temizse bulunduğu yerde mutluysa, yemekte yiyebiliyorsa ki yani 20 sene öncesinin İstanbul'unu tarif ediyoruz ki burası o zamanlar 30 sene önce çok güzelmiş. Yani yaşanacak her türlü doğal ortamın bulunduğu bir yermiş. Bunun bir üstünde de tarihsel, kültürel bir dünya kentiymiş. Şimdi başka anlamlarda dünya kenti olmaya aday; o ayrı. Şimdi küresel sermayenin merkezlerinden, çekim alanlarından biri olmak gibi iddiaları var. Üçüncü boğaz köprüsü ile birlikte başka şeylerin iddiasını taşımaya başladı. Otuz sene önce öyle değildi. Yetmişte biz buraya ilk geldiğimiz zaman,

Üçüncü boğaz köprüsü ile birlikte başka şeylerin iddiasını taşımaya başladı. Otuz sene önce öyle değildi. Yetmişte biz buraya ilk geldiğimiz zaman, bizi buraya çeken ikinci değil birinci şeylerdi. Anadolu da yıllarca yaşamış bir doktor, birikimiyle gelip burada emeklilik hayatçını yaşadı sonuçta. 70 seksenlere kadar ilk bozulma yıllarına kadar. Göç etmek, ettirilir. Ne olur, işte, kuraklık olmuş orta asyada, elmalar kurumuş belli ki, yemek bitmiş, su bitmiş ki göç etmişler. Savaş göçettirir, insanın toprağında birilerinin gözü vardır ki bizim çevremizde birilerinin hakikatten niyeleri var ki, insanların ordan kaçmasından, birilerinin faydası var. Var gibi hissediyorum ben. Dolayısıyla bir taraf, Anadolu nun doğu tarafı boşaltılıyor, İstanbul a, bu topraklara, ve Avrupa ya. Doğru insansızlaştırılıyor. Burada birilerinin bir muradı var anlaşılır.

Metropollere doğru bir sıkışma söz konusu bütün dünyada. Kırlardan kentlere doğru ve kentlerde sıkışmış olması. Bir arkadaşımın şöyle bir tasarısı vardı; Dünyayı, tarım alanlarını bölsek nüfusa, bir insana düşen tarım alanı kadar alan, bir insana verilse ve ordan bir idame kurulsa, insan ordan idame ettirse kendi hayatını.Tasarıya göre metropollere doğru toplanma, acaba bir süre sonra sizce bir dağılmayı da getirecek mi?

Burdan dağılmayı mı?

Evet.

Bilmem, umarım.Ama şu anda benim gördüğüm , yaşadığımız şey, suyun, toprağın, varolduğu büyük otlakların, hayvanların özgürce gezebileceği alanlar, insansızlaştırma çabalarının çoğaldığı bir dönem. Öbür taraftan da endüstri sistemi Türkiye de garip bir şekilde buralarda, yani İstanbul- İzmit hattında yerleşti. Söylediğim gibi biryerler insansızlaştırıldı. Ve buraya doğru göç başladı. Sanayi buradaydı; insanlar bir şekilde buraya göç ettiler. İstanbul a ve Almanya ya.

Sizce sebepler?

İttirildiler işte. Göç konuşuyoruz ya.Kimse toprağını bırakmak istemez ,eğitim nedeniyle.

İşte bunlarıda zorunlu göç olarak değerlendirdiğim için,sorumluluk olarak, acaba kırdan kente doğru göç yerine,kentten kıra doğru göç olacak mı çocukların eğitimi için eğilde doğal yaşamaları için?

İstanbul'a göç etmekten söz ediyoruz, İzmir'e de, Diyarbakır'a da göç ediliyor, ama İstanbul'dur Türkiye'de gelinen yer. Batıya doğru giderken, insan ticaretinin ara durağı İstanbul'dur, Asya'dan Avrupa'ya gider, İstanbul sınırlarının içerisinde o liman, neresi diye sorsan söylemem tabii, buradan çocuğun okumasına kadar bir kültürel kent olarak hepsinin çekim alanı İstanbul, belki farklı ülkelerde de çekim alanı vardır. Anlaşılan o ki İstanbul herkesin olmak istediği bir yer. Batıya açılan, Erzurum'dan kimse Amerika üniversitelerine gitmiyor, İstanbul'dan dağılım var. Bu onum aile hikayemle yakından ilgili, çocukluktan beri okutulmak üzere büyütüldüm. Bizim okumaktan başka bir şeyimiz yoktu, ailemin böyle bir tasarımı yoktu. Herkes okududa ne kadar yararlı şeyler okuduk o ayrı bir konu. Geldiğim yerde, ailemin tasarımı ben bir cehenneme gelmişim. Çokta gelmek istemişim şimdi ise Anadolu da bir nokta arıyoruz küçük bir toprak bulalım da ekolojik tarım yapalım diye küçük bir kulübe yapalım da bunlar yazılıyor ama ege de böyle bir hayal kurulmaz Anadolu da kurulur mu pazardan ürün aldığımız bir arkadaşımız var , ayrıldığı eski hayat arkadaşımın çocuğu Yunus u almaya geliyor pazara, onu tanıdılar orada ve bir şekilde bana şunu söylediler ; 'bizim orada böyle bir şey olmaz, olamaz'. Ben dedim 'onun için siz orada ben burada yaşıyorum' buraya geliş sebebiniz de bu Anadolu tutucu daraltılmış bir yer. Hava deniz su temiz diye , yaşam şeklimizi kabul edemeyecek bir yere gidemeyiz, tartıştığımız bu. Paran varsa gidersine gelir, herhangi bir yer alıp çitle çevirirsin , bu yapılıyor. İnsanlar İstanbul çevresinde sahilde yer alıp çitle de çeviriyorlar ama bunu kastetmiyoruz. Bir köyde gidip beraber yaşamaktan bahsediyoruz. Benim bu anlamda da geri dönüş deneyimlerim oldu. Mersin Akkuyu da ki evi kurdum, köylüleri eyleme çıkardım, nükleer santral yapılacak yer. Mut un oralarda yine nükleer santral karşıtlığıyla ilgili bir ev bize defineci dediler . O evi de kapattık nükleer santralden vazgeçtiler. Defineyi bulup gittiler dediler arkamızdan. Ekolojik pazara ürün almak için gittiğimiz yerlerde kabul gördüğümüz nokta, sadece dört liraya kabak satıyor olmamız bunu da arıyoruz oralarda, köylü konuşmaz senle bir selam veriri unuttur seni gider, dört liraya kabak satıyorum dersen sabaha kadar konuşur. Şimdi bunu mu arıyorduk biz ? Buradan sıkılmışlık metropol hayatının bitmesini varsayıyoruz ya, gittim baktım oralarda da öyle bir şey yok.

Buralardan gitmek bir ütopya olabilir, bir ekolojik köy tasarlarlarken köyde yaşayan insanların dertleriyle...

Onlar da buraya gelmek istiyor.

Biraz bizimki hayalci kalıyor

Babamın hayali buraya gelip böğürtlen reçeli satmaktı.Doktoru parası da vardı, annemin böğürtlen reçellerini satmaktı, asla yapamadı,mesleğinin dışında bir şey satamadı.Ekolojik Pazar bu imkanı da veriyor şimdi .Bir şey satmak istediğinde deneyebiliyorsun şimdi.Bütün bu derli toplu şeylerin içinde karmaşa bu. Bu şehre giderken gelirken ne kalıyor biliyor musun?Yaşadığın heyecan giderken burayı ,buralara başka bir yere gitme heyecanı onu unutup sonra buraya tekrar gelirken yaşadığın tatlar heyecanlar tek bunlar kalıyor.Gittiğin yerden ne alıyorsan alıyorsun sonra ıssızlaşıyor,ıssızlığın daha derinini orada yaşıyorsun, özellikle Ede de ,Akdeniz de temiz su temiz çevre de kalmadı, temiz yiyecek içecek bulmak da mesele,bunlarda deniz bitti.Akdeniz de girilebilecek ıssız kumsallar da bulunmuyor artık .İmajda o vardır ya ıssız bir dağa gideceksin ,kulübe yapacaksın böyle bir şey yok artık.Ummadığın yerden bir yol geçiverir, akşam gelirsin oraya buldum cennetimi derken bir sabah uyanırsın alttan asfalt geçiyordur.sen oraya başka bir yerden canın çıka çıka gelmişsindir, artık söylememeye de başlıyorsun bulduğun gizli bir yer varsa. Söylemeyeyim ki burayı da bitirmesinler şeklinde.

Yolculuğun kendisinin süreci bu çok önemli.

Şöyle bir tablo çizdik; kente doğru bir yığılma var, buradan gitmenin olanakları da o kadar mümkün değil, ama onun gibi bir gidişten bahsedebiliyorsunuz. Seyahat anlamında buradan sırt çantasını alıp gitmek Avrupa yürüyüşü olabilir bunlardan bahseder misiniz?

Şöyle var sayarsak; ben elli iki yaşındayım ,yukardan aşağı doğru konuşuyorum işte yine genç insanlar benim bu söylediklerimle seyahat etmeyi engelleyecek bir durum yok .Herkes sırt çantasını alıp Sirkeci den trene binip genç tura filan uğrayıp bunu her genç yaşamalı,artık çocuk oyuncağı şeyler bunlar, bunu artık yapan herkesin bir kitabı,bir blogu var zaten yapacaksın.Üniversiteye gelmiş bir çocuğun birinci sınıfta korktun dünyadan ikinci sınıfta bir tren bileti alıp Avrupa yı gezmesi gerekiyor.Üniversiteyi bitirdikten sonra olanak yok, o kadar vakit yok.Yine imkanlar olur ama bu işin artık a sı b si .Uçak biletlerinin komik fiyatlara indiği bir dönemde ,gençler için gezmek ne bir ütopya ,ne bir şey.Gezmek,yapılan yemek yer gibi sonra gerçekleşen bu dönem şöyle bir hayatım oldu; beş buçuk ay onbeş gün birisinde üç hafta bir keresinde üç buçuk ay oldu şöyle bir hayat ,şöyle bir yer; sabah kalkıp çadırını topluyorsun,yakında kahve varsa bir şey içiyorsun yürümeye başlıyorsun,ne gelirse yürütürsün ve bunu üç buçuk ay

onbeş gün birisinde üç hafta bir keresinde üç buçuk ay oldu şöyle bir hayat ,şöyle bir yer; sabah kalkıp çadırını topluyorsun,yakında kahve varsa bir şey içiyorsun yürümeye başlıyorsun,ne gelirse yürüyorsun ve bunu üç buçuk ay her gün yapıyorsun.Kabaca bu bir hayat ,bu çok güzel bir hayat.Sabah kalkıyorsun geliyor seni bir flüt sesi uyandırıyor.Dünya güzeli bir kız, Gobe , flüt naif bir alet Türkiye de davullan uyandırılar. Her çadırı dolaşiyor kalkıyorsun üç çeşit çay, kahve,bitki çayı,sebze çayı da yaparlar yakında,peynir, reçel ,margarin ,ekmekler dilimlenmiş yarım saatte hazırlanıyor bu biliyorum.Biri var o sabahtan kalkıyor hazırlıyor,istiyorsan sende hazırlarsın ben bunu hazırlayayım dersin sanada hazırlatırlar,bir hiyerarşi falan yok orda yani sıraya koyayımı sistemide yok,başka bir sistem var ,kalkıyorsun çay içiyorsun,tuvalete gidiyorsun,2 saat hazırlanıyorsun,çadırını toplayıp eşyalarını çadıra koyuyorsun,bir halka yapıyorsun o gün birileri gelmiş çıkıyorsun tanıtıyorsun mesela ben 'Timur Daniş Türkiye den geliyorum' öbürü de gidecek olanlara bir seremoni alkışmalkış bir veda konuşması yapıyor.Ogün ki program açıklanıyor eylem var iş bölümü yapıyorsun .Staff veriyorlar eline konuşma yapıyorsun 4 km sonra su veriyorlar,30 km yürüyorsun öğleyin yemek çıkıyor,bulaşıklar yıkıyor, son bulaşık durulanıyor, toplantı olduğu duyuruluyor beş buçuk ay bunu yaşadım 95 Avrupa nükleersiz bir dünya için Brüksel Moskova yürüyüşü, ben Viyana Moskova kısmına katıldım son yaptığım tematik yürüyüş barış için Yunusla .Yunus a bir araba ayarlamıştık 1 Mart teskeresinin iptali için Ankara ya gidiyorduk ya sonra polis yürüyüşün Yunus kısmını durdurdu,artık önümüzü tıkadılar ve o Yunus için ayarladığım araba bende kaldı.Hayatımın en keyifli yürüyüşüydü. Mevsim kış 40 km basıyorum günde 28 km yürümek benim ruh halimde olanlar için ağır yürüyenler, etrafı seyrederek yürüyenler için şey değil.Kabaktan heykel yap diyor adam bana ben kabağın hepsini ver bana 10 ton kabak ben hepsini keseyim hadi eyvallah diyeyim sonra.Böyle bir dipsoma tarzı yürüyenler var .Sabahtan çıkan bir tip var sen yürüyüşü bitirirsin bulaşığı yıkıyorsundur adam yeni geliyor. Böyle tipler vardır müzesine gider bunların hepsi mümkündür.Baktı kaybolmuş adam bir yerlerde gider arar bir de benim yakın olduğum tip bir an önce yürüyüp bitirecem tarzı tabi yük taşımıyorsun bunan sırt çantalı üç buçuk ay yürüyüş yapmıştım Türkiye de bu çok ağır zor br şeydir Ankara ya yaptığımda 14 gün sürdü işte kırklı kilometrelerdir işte belli bir bütçe ayırdım ,Yunus ada bütçe ayırmış tim o bütçe bana kaldı .Lüks koşullarda yürüdüm bu müthiş bir hayat tarzı, artık o süreklilik ,bu gün dediler bana 'atla Karsa gider misin ?' dedim hadi hemen giderim.Birileri bir şey organize etse ben buna katılırım.Benim yürüyüş organize etmem için nedenler var ,ama garip bir

şekilde başta anlattığım nedenlerle yürümüyorum ,işte kabak pazarı kapatırlar hemen bir yürüyüş yaparım.Siyanür karşıtı hareket içerisinde Bergama dan Çanakkale ye 300km köylülerle beraber yürüdüm,bu yürüyüşün arkasında ben varım diyordum.Köylülerin banketin içerisinde kalmasını sağlıyordum.hayati bir şey yürüyüş de arabanın karşıdan gelmesi lazım.

Yaptığınız amaçlı yürüyüşleri sıralayabilir misiniz?

Yazılı halde var .10 sayı karga ,100. sayıya yaklaşıyor git oradan yollayabilirim.daha kapsamlı çalışma yapmayı düşünüyorum

Bu gün ki gençler seyahat etmeli diyorsunuz ,insanların bu çağda iletişim gibi bir problemleri oluyor.İletişmek istemiyorlar.Bunu garanti etmek istiyorlar.Gidiş bileti dönüş bileti almak .Bütün bunlar kontrollü özgürlük mekanizması kapsamında seyahat etmeyi planlıyorlar.Bunun dışında ölen bir kültür olarak otostop kültürü ne kadar seyahatlerimizde otostop kullandınız ? tercih ediyor muydunuz?

İnterrail tarzını yapsın gitsin,hayatından çıksın bu tarz .İlkokul gibi bir şey.Gerçek seyahat biletsizdir.Otostop yapacaksın tabi ki bu başka bir şey asıl sonra vardığın şey otostopçu bu çağın adamıdır,otostopçu bitirir işi otostop isyandır ,umursamazsın adamı

Adam bana 'ibne misin?' dedi açtı camı bindim arabaya 'sen ibne misin?' dedim. 'Yok'dedi ' 'gidelim benim için sakıncası yok olabilirsin de' dedim .Ağabim den öykündüm ta 68 de Almanya ya trenle gitmiş oradan İngiltere ye otostop yapmış.Aileye etkisi oldu onun etkisiyle ben başladım,evden kaçıp Marmaris e kadar otostopla gitmeler Minas a kadar da gitmiştim.Araba yoktu o zaman ,o yıllarda yoktu,köy arabasına biniyordum mecburen kırılmış vaziyette yarım gün bekliyorsun turistler var, otostopçular var ,dağcılar var .

Gitgide daha az rastlıyorum..

Bolu kumbaralarda yer bulamazsın sıraya giriyorsun resmen bir yer var arabalar yavaşlıyor E5 üzerinden geliyorlar Bolu dan oraya çıkıyor orada başlıyorlar otostopa çünkü çok uygun

İzmir de Ege üniversitesinin Bornova kampusunün yanında bir yer var güneye giderken.İstanbul dan nasıl çıkarsunuz otostopla?

İstanbul dan çıkmak bela İstanbul dan güneye gitmek için Yalova ya gidiyorum o hafta çıkıyorum yada Yenikapı dan Bandırma .

Ya da uzun köprüye trenle orada Keşan a ordan Çanakkale ye oradan da güneye .

Bu daha iyi .Trakya içinde Yunanistan a gidebilirim oradan iyi bu fikir Assos için de iyi çok önemli bilgi .Bu tarafta Ankara ya gidişte Adapazarın da bir nokta var orayı tel örgülerle kapatmışlar otoyollar mahvettiler otostopçuları tali yol bulman lazım şeyi kaçıyorsun soldan basan gidiyor.

Avrupa da var mı otostopunuz? İtalya da yasaklandı.

Otostop yasak bişey. Bir başkasının aracına insan alma hakkı yok. Kanunen de olmuyor. Seyahat etme, ettirme hakkı ticarete giriyor. Bunu ben çok net yaşadım. Şöför gerildi, 'kontrol va ' dedi. 'bu araca yolcu alamam' dedi.Yoldaki adamı alamıyor kanunen, otobüs işletmelerinin lehine bir şey,uygulanmıyor o ayrı,ama polis ordan alıp otobüse bindirebilir,hakkı var buna yani.

O zaman ilginç bir anı anlatayım otostopla ilgili.İzmir'den Çanakkale'ye gidiyoruz,Muğla'dan Akyaka Pazar günü dönüşü olduğu için,bir türlü durmuyorlar tatil dönüşü.

Sen yalnız mısın?

Yok.Arkadaşım var.

Kız mı Erkek mi?

Erkek

İyice zor.

Birlikte gidiyoruz.Akşam vakti çıktık İzmir'den birkaç araç değiştirdik ardı ardına hep kısa mesafe gidenler alıyor ordaki.Hava da karardı,yanımızda sprej var,duvar yazısı yaptığımız için otostopla beraber,karton bulduk,Çanakkale yazdık.Hani giden birisi varsa

Ben onu kullanmadım hiç,etkili mi o?

Yoo işte,etkili olmadığını biliyoruz da

Çaresizlikten

Birşekilde yapalım bundan sonra bir yere gidip çadırda kurabilirdik,öyle bir yerde kaldık ki çadır kurma imkanımız bulunmuyor,bölge trafiğin yanında

Onlar hep sıkıntı

Şimdi otostop çekiyoruz

Boş ta geçiyor araçlar,almıyorlarsonra aklıma çanta geldi,çantada lacivert beyaz eşofman üstü var,çıkartıp giydik sırayla bölge trafiğin önünde çevirme taklidi yapmaya başladık.Her araç 200 le geliyor yavaşlıyor.Saçlı sakallı görünce kaçıyorlar.

İpneler

Sonra geri dönenler var.Kamera çıkardık ,şöyleşi yaparak kaydediyorz,anı olsun diye. Trafik polislerinin rüşvet saati olduğu için ,Pazar akşamı dönüş vakti yanımıza gelip kamerayı görünce, bütün hareketleri değiştirmeye başladı.Öyle bir kayıt vardı elimizde sonra ne hikmetse polis taklidi yapılan kasette mavi fon oluştu kendiliğinden

Otostopçu bu zamanda her zamanda efsanedir. Otostopçu her şeyi alt üst eder.

__redkitcik@gmail.com

Son Şarkı

Gözlerine bakıyorum,
Tatlı ve sade bir tebessüm...
Ve bazen de sinsî bir...
parıltı... ama parıltı...
Bir şeyler söylemek istiyorum sana,
ne bir şarkı,
ne de bir şiir...
Bugüne kadar hiç söylenmemiş sözler,
hiç çalınmamış bir şarkı;
dominörle başlayan,
sol'unda güzelleşen...
Gecenin karanlığı koyulaştığında
ve ay üzerime düştüğünde
Senin sesin gelir bana
rüzgarın uğultusunda.
Böyle zamanlarda ne ağaçlardaki yapraklar hışırdar,
ne de gökteki bulutlar yerinden oynar.
Bir tek deniz kabarır üzerime gelir,yalnız sahilde.
Hayalini bana yaklaştırır,
Tıpkı sabahları Susam Adası'ndan yükselen güneş gibi
içimde parlar.
Ve o bakmaya doyamadığım gözlerin gelir aklıma,
o siyah,
o ışık,
o düş...
O düş ki gerçekleşmeyn düşlerimden bile daha büyük ,
gözlerimin derinliklerinde saklı olan,
yüreğimi hoplatan...
Gitme vakti geldiğinde,
derim kendi kendime;
Son şarkıyı bitir de git artık!
Oysa ki son şarkı senin kıyında çoktan bitmiş,
Yankısıysa benim kıyıma ancak vurmuştur.
Ve şimdi,
kendi kendine çalmaktadır kulağımda...

*sahibi bu şiiri kendinin yazabildiğinden kuşkuludur. Kafası güzelken zihni bi yerlerden araklamış olabilir.

Giyotine Giderken

Işığın yüzü kör yalnızlığımın çizdiği
 söz bıçakları kanımı gövdeleyen
 tragedyası çalınmış Macbeth
 çığlık kuşları tutsak havada dolanan
 kin dizeleri bilemiyorum kimin kıyısında gözlerinin
 ölüm kulaç kulaç tetikte
 panik kokularını yayararak zevk yüklü
 paslanan dillerden kaçır tiradsız
 gülüşün tonları açılır
 gölgesine şehir düşmüş kaçak yaşamın
 bir kazadır keşfeden haykırmalar
 camın buğusundan kayan damlanın intiharını
 uçurtma saçlarım tanrının ipine bağlanmış
 çocuk bacaklarına tırmanır dağ
 inançtır serptiği çığ çığ yalnızlıklara
 şiirle yücelir erken doğumu hiçliğin
 çöllerimin mührüdür yılan sevişmeler
 boşalır zehirler şiir dillerden
 hiçbir el tutamaz günah taşını
 hasret kalır coşkun başların
 kan rengine
 gök yüzünü saklar oysa bulutların makyajıyla
 tanrıya bakmayı bilmeyen zavallı gözlerden
 tükürür ceza yağmurlarıyla asla döndüren
 ah o kutlu aşk
 madenlerini patlatan cevherdir
 fenerleri parçalayan dalgalarıdır denizin
 esrarlı kalp kanıyorsun içinde mermer bedenin
 bıçaksız kılıcsız silahsız
 salt düşünceyle
 bırak çağırısın çarpıntın destanlarını aşkın
 hüznün kanatları taşır seni çağlayanlarına cesaretin
 ey ölüm güzelliğinle ağlat beni
 çıkardığında biçim giysini
 kefenim olacak son sözlerim

Aşkın Yücel - Cengiz

-Çaysız başladığın gün sayısı?
-Oldukça az.

-Çayı neden içersin?
-Keyif için

-Nasıl işler için acele edersin?
-Yapmak zorunda olduğum yada sorumlu olduğum işler için

-Keyif zorunluluk olur mu?
-Olmaz.

-Çay içmek zorunluluk mu?
-Hayır.

-Poşet çay içilmesinin sebebi nedir?
-Hızlıca hazırlamak

-Tadı nasıl?
-Kokusu var tadı yok

-Poşet çay neden icat edildi?
-Plazalarda çalışanlar hemen hazırlayabilsin diye

-Sen keyfini sınırlamak ister misin?
-Hayır

-Poşet çay içiyor musun?
-İçmiyorum.

-Zamanı istediğin kullanmak muhalif bir tavır mıdır?
-Evet

-Sonuç?
-Keyfimizi sınırlamalarına hayır demeyeceksek neye hayır diyeceğiz?

**Dök bir kapak Buğuseptil'ini
Gir Battaniyenin Altına
Nefes Aldığımız Her Yerde Aşkı Hissedeceğiz!**

Buğuseptil

48 ml.

İNHALASYON

Buğuseptil

NEZLE, GRIP VE
SUDOK AÇIKLIĞI/NTB
SEMPTOMATİK
TEDAVİSİNDE

"Ey orta ikiden ölerек ayrılan çocuklar!

Ece Ayhan"

